

Les dades no governen: què revelen (i què amaguen) les estadístiques culturals

Publicat per [Interacció](#) [1] el 28/01/2016 - 12:58 | Última modificació: 27/03/2026 - 09:22

Les estadístiques culturals de 2016 dibuixen un sector que apunta signes de recuperació després de la crisi. La qüestió no és només si la cultura creix, sinó què ens diuen aquestes dades sobre les decisions públiques que l'han fet possible, o que han limitat aquest creixement.

Les Estadístiques Culturals 2016 ofereixen una imatge que, a primera vista, pot interpretar-se com un canvi de tendència. Després d'anys de contracció, alguns indicadors apunten a una certa recuperació del sector: augment del nombre d'empreses culturals, estabilització de l'ocupació i una lleugera millora en l'activitat econòmica vinculada a la cultura.

Aquesta lectura, però, només és parcial. Les dades no expliquen per si soles què està passant. Mostren evolucions, però no identifiquen les decisions que les han produït ni les condicions que les sostenen. La millora no implica necessàriament una transformació del model cultural, ni garanteix que les fragilitats estructurals hagin estat resoltes.

De fet, el mateix conjunt d'indicadors permet una lectura més rigorosa. La recuperació es produeix sobre un sistema que ha perdut capacitat en termes d'ocupació i de despesa pública en els anys anteriors. El creixement que es detecta no recupera plenament els nivells previs a la crisi, i es construeix en un context on les condicions laborals continuen sent precàries i desiguals.

Això situa les estadístiques en un lloc incòmode per a la política cultural. No com a instrument de celebració, sinó com a mecanisme d'avaluació. Si el sector creix, cal preguntar-se qui en participa i en quines condicions. Si es recupera activitat, cal veure si aquesta recuperació es distribueix de manera equitativa o si consolida desequilibris previs.

El problema és que aquest pas no sempre es fa. Les dades es presenten com a evidència objectiva, però no sempre s'incorporen als processos de planificació cultural ni es tradueixen en criteris de decisió. La relació entre sistema estadístic i acció pública queda sovint interrompuda.

Llegir aquestes estadístiques en clau política implica fer aquest desplaçament. No quedar-se en la descripció, sinó entendre-les com a indicadors d'un sistema que ha estat objecte de decisions concretes: retallades, prioritats pressupostàries, models de suport al sector.

Perquè la qüestió no és si la cultura es recupera. És quin tipus de sistema cultural s'està reconstruint i amb quins instruments. Les dades no decideixen. Però fan visible allò que la política cultural ha decidit, o ha deixat de decidir.

PDF [Estadístiques culturals de Catalunya 2016](#) [2]

Categories: Informe

Categories: Informes i documents

Etiquetes: finançament de la cultura

Etiquetes: sectors culturals i creatius

Etiquetes: treball cultural i professionals

Etiquetes: accés a la cultura

Etiquetes: governança cultural

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/news/2016/ecc-2016>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/e150269.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/6401>